

[Patursson.]

hvor der alligevel er anlagt over 120 danske Mil Veje paa hvert Sted. Endvidere er der i det sidste Aar særlig for at sætte Vejene i Stand, saaledes at de kunde blive ypperlige Bilveje, ofret omkring ½ Mill. Kr. paa Shetlandsøerne. Derfor er det ogsaa saadan, at naar man kører paa Shetlandsøerne og Orkneyøerne, farer man ikke sagtelig afsted paa 2½ m brede Veje, man kører med Fart, og møder man en modgaaende Bil, er det som at køre paa Lyngbyvejen. „Time is money“, siger Engelskmanden, men der kan ikke være Tale om Hurtighed paa Veje, som kun er 2½ m brede. Naar man paa Orkneyøerne og Shetlandsøerne kan have noget saadant, siger vi Færinger, som ser, hvad der foregaar i vore Nabolande, som ser den rivende Fart, der er oppe paa Island: Hvorfor kan det ikke gaa med samme Fart hjemme hos os? Hvad er der i Vejen? Hvorfor skal vi stadig ligge i Køl vandet efter alle andre? Hvorfor kan vi ikke følges med dem? Jeg ved godt, at man kan slaa dette Vejanlæg paa Færøerne op til noget vældigt, noget storslaaet, at det kan slaas op til en 6 Mill. Kr., eller hvad det var Ministeren nævnte, og det Tal er vel ogsaa i og for sig rigtigt. Men hvorfor er Summen pludselig med een Gang blevet saa stor? Det er, fordi vi ikke har faaet lavet noget før. Hvis man havde begyndt paa Vejanlæg paa Færøerne, ikke da man begyndte at lægge Veje hernede i Danmark, men lad os sige, da man begyndte at lægge Veje paa Shetlandsøerne eller Orkneyøerne eller andre af vore Nabolande, ja, saa vilde 150 000 Kr. om Aaret nu betyde overordentlig meget. Men fordi vi ikke har lavet noget før, kommer Kravene nu alle paa een Gang, og endda er ikke alle Krav kommet frem, for, som jeg sagde før til Ministeren, vi skal have Veje anlagt mange andre Steder end paa dem, Lagtinget hidtil har anført. Det er derfor, vi nu kommer op paa denne store Sum paa een Gang, thi nu er Kravene vældig store, og man har maattet gaa saa højt op, fordi der ikke er lavet noget før.

Der er endnu en lille Ting, som vi ogsaa maa huske paa. Selv om det skulde lykkes Ministeriet ved at forhandle med en Kommune om Vejbredden at komme til Enighed om, at Vejen skal være 2½ m, kan der let gives det Tilfælde, hvor Lagtinget maa sige: Nej, I faar ikke Lov. Jeg tænker f. Eks. paa Vejstrækningen fra Thorshavn til Vestmanhavn. Der ligger Kommunen Kalbak, og den siger maaske: Vi har ingen Interesse i den Vej, vi vil

gøre det paa billigst mulig Maade, vi tager Vejen paa 2½ m's Bredde. Men det er saa sandelig hverken Thorshavn eller Vestmanhavn tjent med, at der kommer en Vejstrækning imellem dem paa 2½ m, hvor Bilerne saa sagtelig maa snige sig frem og neppe kan komme forbi hinanden, naar der ellers er en pæn gennemgaaende Trafikvej. Jeg sætter blot, det er Tilfældet; denne Vej er foreløbig ikke kommet paa Budgettet. Men Lagtinget maa jo for øvrigt have Indseende med, at Kommunerne ikke i alle Tilfælde handler; akkurat som de finder for godt.

I øvrigt takker jeg den højtærede Minister for hans Udtalelser. De har klaret Situationen en Del, og det er jo det, vi skal have, saa kan Lagtinget og Kommunerne tage deres Bestemmelse.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Stensballe): Den ærede Forespørger var paa ny inde paa Sammenligninger, og denne Gang var det navnlig med Shetlandsøerne og Orkneyøerne. Det vilde være meget interessant at faa oplyst, hvem der betaler de Veje. Er det Kommunerne eller Staten, eller hvorledes er Udgifterne fordelt? Jeg ved ikke, om det ærede Medlem ved det, men det vilde, som sagt, være af Interesse, hvis man skal gaa dybere ind paa Sagen.

Det ærede Medlem nævnte nu, at der skulde være Veje mange andre Steder. Ja, jeg tror ogsaa, der bør være saa mange Veje som muligt paa Færøerne for, efterhaanden som Opdyrkningen finder Sted, at skabe de bedst mulige Forhold. Men saa mener jeg ogsaa, det er af Betydning, at der ikke bygges efter et større Program end nødvendigt, og det mener jeg ikke der gør, hvis der bliver bygget som her foreslaet. Dette har jeg da ogsaa adskillige Udtalelser for deroppe fra, ogsaa fra det ærede Medlems egne Partifæller og fra adskillige af Sogneforstanderskabernes Formænd. Kan man ikke overkomme mere, vil man, som jeg ogsaa forstod det ærede Medlem var inde paa, dog søge at faa disse Veje bygget. Den ærede Forespørger udtalte, at Lagtinget eventuelt maatte sige nej, og jeg maa sige, at jeg er ogsaa blevet lidt betænkelig ved Lødigheden af den Garantiforpligtelse, som Lagtinget er gaaet ind paa i Efteraaret, efter at det har afgivet denne Betænkning. Men det kommer man jo tilbage til, naar man kommer til Overvejelserne til Efteraaret.

Den ærede Forespørger omtalte Vejstrækningen fra Thorshavn til Vestmanhavn. Men det er jo ogsaa en af de Veje,